

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 73/2023-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Milošom Chrenkom, advokátom, Hlavná 25, Trnava, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/98/2022-348 z 27. septembra 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/98/2022-348 z 27. septembra 2022 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 27Co/98/2022-348 z 27. septembra 2022 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Trenčíne **je p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **632,11 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 5. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím označeným v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v postavení žalobcu v konaní vedenom pred Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“), v ktorom sa domáhal zrušenia a vyporiadania

podielového spoluvlastníctva k bytu a jeho príslušenstvu (ďalej len „byt“), ktorý vlastnil spolu so žalovanou každý v 1/2. Podaniu žaloby predchádzal návrh sťažovateľa na mimosúdne vypořádanie, a to tak, že byt nadobudne žalovaná s tým, že vyplatí sťažovateľovi primeranú náhradu vo výške 30 000 eur, keďže všeobecnú hodnotu bytu sťažovateľ odhadoval na 60 000 eur. Žalovaná mala záujem o prikázanie bytu do jej vlastníctva, pretože v ňom aj bývala, avšak bola ochotná sťažovateľovi zaplatiť len 12 000 eur, aj to v splátkach po 200 eur mesačne na obdobie 5 rokov.

3. Vzhľadom na to, že nedošlo k dohode, sťažovateľ sa obrátil na súd. V žalobe sa domáhal zrušenia podielového spoluvlastníctva k bytu, prikázania bytu žalovanej a uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu náhradu vo výške „ako vyplynie zo znaleckého dokazovania“. V žalobe uviedol, že podľa informácií od realitných kancelárií má vedomosť, že cena bytu je 60 000 eur s tým, že presná suma vyplynie zo znaleckého dokazovania. Uviedol, že znalecký posudok je pripravený zabezpečiť, pokiaľ mu to žalovaná umožní, inak bude musieť znalca ustanoviť súd.

4. V konaní predložila žalovaná súkromný znalecký posudok č. 79/2020, ktorý určil cenu bytu na 47 100 eur, s čím sťažovateľ nesúhlasil, keďže nadobúdacia cena bytu v januári 2017 bola 48 000 eur. Súd ustanovil preto znalca, ktorý vypracoval ďalší znalecký posudok, z ktorého vyplynula cena bytu vo výške 54 500 eur. S touto sumou napokon sťažovateľ súhlasil a súd prikázal byt do vlastníctva žalovanej a uložil jej povinnosť vyplatiť sťažovateľovi sumu 27 250 eur.

5. Vo vzťahu k náhrade trov konania okresný súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (výrok IV), čo odôvodnil tým, že žalobca tvrdil v žalobe, že byt má hodnotu minimálne 60 000 eur, žalovaná tvrdila, že má nižšiu hodnotu, a predložila znalecký posudok s cenou 47 100 eur. Napokon súd vychádzal z ceny určenej iným znaleckým posudkom s cenou 54 500 eur. Súd preto konštatoval, že aj sťažovateľ aj žalovaná boli čiastočne úspešní a neprevažuje úspech žiadnej zo strán (bod 32).

6. Proti výroku o náhrade trov konania podal sťažovateľ odvolanie. Uviedol, že hoci poukazoval na odhadovanú cenu 60 000 eur, zároveň navrhoval vypořádanie podľa znaleckého posudku a s cenou v ňom uvedenou napokon aj súhlasil. Nebol teda v konaní neúspešný, keďže súd vlastne rozhodol tak, ako požadoval. Sám zdôrazňoval potrebu znaleckého dokazovania. Poukázal aj na judikatúru (I. ÚS 24/2021, II. ÚS 225/2020, II. ÚS 399/2019, III. ÚS 475/2018, II. ÚS 397/2020, II. ÚS 225/2020), z ktorej vyplýva, že pokiaľ výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku, tak pokiaľ žalobcovi bola priznaná aspoň časť požadovaného plnenia, nemožno ho považovať za procesne neúspešného, inak ho zaťažia súdy zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu, naopak, poukazovala na to, že Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) už nepozná nepatrný neúspech a zohľadňuje sa každý neúspech, a preto zásadu úspechu treba uplatňovať aj na konania, kde výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Zohľadňovanie úvahy súdu alebo znaleckého posudku sa aplikuje na spory o ochranu osobnosti alebo náhradu škody, nie na tento spor.

7. Krajský súd výrok o tom, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, potvrdil. Na skutkový stav aplikoval § 255 CSP. Súd v odôvodnení najskôr poukázal na to, že ide o konanie, kde môže byť ktorákoľvek zo strán žalobcom alebo žalovaným (*iudicium duplex*), pričom súd nie je v týchto konaniach viazaný návrhmi sporových strán. Rozhodnutie je v záujme oboch strán, preto je spravodlivé, aby si strany znášali trovy, ktoré im vznikli. Tento záver je podľa krajského súdu

ústavne udržateľný aj podľa sp. zn. I. ÚS 573/2017. Tiež poukázal na špecifikum tohto sporu, že predmet konania nie je deliteľný (ÚS ČR, sp. zn. II. ÚS 315/05), a preto nemožno jednotlivé výroky posudzovať izolovane (II. ÚS 31/2015). Preto výrok o povinnosti zaplatiť finančnú náhradu obsahovo nadväzuje na výrok o prikázaní veci do vlastníctva jednému zo spoluvlastníkov, ktorý nadväzuje na výrok o zrušení podielového spoluvlastníctva.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti uzneseniu krajského súdu, ktorým potvrdil výrok okresného súdu o nároku na náhradu trov konania, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd uvedených v bode 1. Sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie označených práv, napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

9. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd podobne ako okresný súd nesprávne aplikovali zásadu úspechu. V tejto veci výška náhrady závisela od znaleckého dokazovania, čo v žalobe sťažovateľ aj uviedol. Sumu 30 000 eur sťažovateľ uvádzal len ako odhad náhrady. Keď sa v konaní ustálila cena na základe znaleckého posudku vo výške 27 250 eur, túto sťažovateľ akceptoval. Poukazuje na to, že nemožno na neho klásť bremeno presne odhadnúť a predvídať výsledok konania, keď nedisponuje odbornými znalosťami, pričom rozdiel v jeho odhade bol len 2 750 eur. Tiež poukazuje na to, že tým, že súd zrušil podielové spoluvlastníctvo a prikázal vec žalovanej, ako sťažovateľ navrhoval, došlo k dosiahnutiu zámeru súdneho konania. Poukazuje na judikatúru ústavného súdu, na ktorú odkazoval aj v odvolaní (bod 6 tohto uznesenia), a hoci súdy riešili nemajetkovú ujmu a náhradu škody na zdraví, tieto závery sú aplikovateľné aj v prípade sťažovateľa.

III.

Vyjadrenie súdu a zúčastnenej osoby, replika sťažovateľa

10. Krajský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že zo spisu vyplýva, že žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že vyplatí žalobcovi všeobecnú hodnotu jeho podielu, žalovaná navrhovala, že vyplatí žalobcovi sumu 23 536,90 eur, pričom vychádzala zo sumy určenej súkromným znaleckým posudkom, ktorý predložila (47 100 eur). Krajský súd uzavrel, že ústavnú sťažnosť považuje za neopodstatnenú a zotrváva na odôvodnení. Dodal, že súčasťou práva na spravodlivý proces nie je povinnosť všeobecného súdu stotožniť sa s názorom účastníka konania. Obsahom práva na spravodlivý proces je náležité objasnenie skutkového stavu a jeho právne posúdenie tak, aby nebolo svojvoľné, neudržateľné a popierajúce zmysel práva na spravodlivý proces.

11. Zúčastnená osoba vo svojom vyjadrení poukazuje na to, že sťažovateľ nesúhlasil so všeobecnou hodnotou určenou znaleckými posudkami, a to ani jedným z nich, pričom uvádza, že sťažovateľ konanie účelovo predlžoval, aby bola znalecká hodnota určená na čo najvyššiu sumu. Podľa zúčastnenej osoby existujú súdne rozhodnutia zastávajúce názor, že nejde o procesné neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, ak výška plnenia závisela od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Uvedené sa však aplikuje na spory o ochranu osobnosti (vzhľadom na satisfakčnú funkciu nemajetkovej ujmy), prípadne spory o náhradu škody,

a nie na spory o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Uvádza, že ide o tzv. *iudicium duplex*, a teda rozhodnutie je v záujme oboch strán, a preto je spravodlivé, aby si strany znášali každý vlastné trovy.

12. Sťažovateľ vo vzťahu k vyjadreniu krajského súdu uvádza, že toto len odkazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia, pričom sa nezaobera argumentáciou rozhodnutiami, na ktoré sťažovateľ poukazuje, o nároku na náhradu trov konania v prípadoch, keď výška plnenia závisí od úvahy súdu, resp. znaleckého posudku. Vo vzťahu k vyjadreniu zúčastnenej osoby uvádza, že jej tvrdenia popiera, pretože v rámci mimosúdnych rokovaní mu bola ochotná zaplatiť len 12 000 eur. Takisto nebolo v jeho záujme konanie predlžovať, pretože nehnuteľnosť užívala výlučne zúčastnená osoba, a preto bolo v jeho záujme podielové spoluvlastníctvo zrušiť a vysporiadať. Takisto poukazuje na rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 580/2020, podľa ktorého je relevantné aplikovať zásadu úspechu aj na spory o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva.

IV.

Právne posúdenie ústavnej sťažnosti

13. Rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo vzťahu k rozhodnutiam civilných súdov o náhrade trov konania vychádza z toho, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00). Na tento výklad nadväzuje rozhodovacia činnosť ústavného súdu, ktorá zdôrazňuje jeho zdržanlivosť k výkladu zákonného práva o náhrade trov konania, keďže problematika trov konania má akcesorickú povahu, a preto sa k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania treba uchýľovať iba výnimočne pri zistení extrémneho zásahu do základného práva (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

14. V zásade možno konštatovať, že i pri preskúmaní rozhodnutí o náhrade trov konania v civilnom spore možno vychádzať z toho, že protiústavné sú také rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 13/00, I. ÚS 115/02, I. ÚS 139/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

15. V predmetnej veci išlo o posúdenie otázky úspechu strán v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Základom rozhodovania o náhrade trov konania v spore, ktorý skončil rozhodnutím vo veci samej tak, ako to bolo v prípade sťažovateľa, je § 255 CSP, podľa ktorého (i) súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci (§ 255 ods. 1) a (ii) ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (§ 255 ods. 2). Z týchto ustanovení je zrejmé, že v prípade plného úspechu v spore sa má úspešnej strane priznať plná náhrada trov konania a v prípade čiastočného úspechu do úvahy prichádza buď čiastočné priznanie náhrady trov alebo rozhodnutie, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. V spore sťažovateľa bolo rozhodnuté v súlade s jeho žalobou, z čoho možno vyvodiť záver, že mu mala byť priznaná

plná náhrada trov konania. Krajský súd však dospel k tomu, že nie je dôvod na aplikovanie tejto normy a treba aplikovať normu o náhrade trov konania ako pri čiastočnom procesnom úspechu, a to tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Zo zákona však takáto možnosť pri gramatickom výklade vôbec nevyplýva, keďže CSP pri plnom úspechu stanovuje plnú náhradu trov konania. Právny názor krajského súdu sa preto odchýlil od relatívne jednoznačného znenia zákona a otázkou je, či tento odklon možno ospravedlniť jeho ďalšou argumentáciou. Treba dodať, že hoci krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu, ktorý aplikoval § 255 ods. 2 CSP, ako vecne správne, v bode 10 uvádza, že rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, čo však v kontexte obsahu odôvodnenia možno vnímať ako chybu v písaní. Preto ústavný súd vychádzal z toho, že krajský súd potvrdil rozhodnutie okresného súdu aj vo vzťahu k aplikovanej norme § 255 ods. 2 CSP.

16. Krajský súd argumentuje tým, že i) ide o *iudicium duplex*, ii) súd v tomto konaní nie je viazaný návrhmi strán, iii) rozhodnutie je v záujme oboch strán, a preto je spravodlivé, aby si znášali vlastné trovy konania, iv) špecifickosťou predmetu konania v tom, že tento je nedeliteľný, v) záujmom žalovanej vyplatiť sťažovateľovi sumu 23 536,90 eur. Pokiaľ teda súd prikázal byť do vlastníctva žalovanej za primeranú náhradu vo výške 27 250 eur, nemožno hovoriť o úspechu žalobcu, pre ktorý mu mala byť priznaná náhrada trov konania.

17. Argumentácia krajského súdu tým, že v uvedenej veci ide o *iudicium duplex*, nie je v tomto konaní na mieste. Je pravda, že ide o *iudicium duplex*, teda o konanie, v ktorom môže mať každá strana postavenie žalobcu alebo žalovaného, avšak toto nie je pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania relevantné a napokon krajský súd tento argument ani bližšie nerozvinul.

18. Vo vzťahu k argumentu, že v tomto konaní súd nie je viazaný návrhmi strán, možno uviesť, že s ním možno súhlasiť a treba dodať, že každý zo spoluvlastníkov môže prezentovať svoju predstavu o tom, ako má byť spoluvlastníctvo vyporiadané. Ústavnému súdu však nie je zrejmé, ako sa možnosť súdu prekročiť návrhy strán mohla prejaviť pri rozhodovaní o trovách konania v tomto spore, keď v tomto súdnom konaní k prekročeniu návrhu sťažovateľa ako žalobcu ani nedošlo. Súd rozhodol tak, ako žalobca žiadal v žalobe, keď žiadal vyplatiť sumu, ktorá vyplynie zo znaleckého posudku.

19. Krajský súd ďalej argumentuje, že rozhodnutie je v záujme oboch strán, preto je spravodlivé, aby si strany znášali trovy, ktoré im vznikli. Tento argument nemá oporu v zákone. Konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je sporom podľa CSP a nie je žiaden dôvod na to, aby sa na toto konanie zásadne neaplikoval § 255 CSP. Samotná skutočnosť, že pomer úspechu strán v spore o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva môže mať vzhľadom na osobitosť tohto konania rôzne podoby, nie je dôvodom na to, aby z ústavného hľadiska mohol byť udržateľný schematický záver o tom, že v takomto konaní si každá zo strán má znášať svoje trovy (pozri aj III. US 138/2022). Napokon o tom, že aj v konaní o zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je smerodajný úspech v konaní, hovorí aj R 54/1973.

20. To, ako sa má spoluvlastníctvo vyporiadať, navrhuje primárne žalobca. Preto pre určenie jeho úspechu v konaní je rozhodné porovnanie jeho žalobného návrhu a výroku súdneho rozhodnutia. Argumentácia súdu, že vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je v záujme obidvoch strán, je skresľujúca alebo nie úplne správne interpretovaná. Pokiaľ sa podielové spoluvlastníctvo

vyporiadava na súde, je zrejmé, že strany sa nevedeli mimosúdne dohodnúť a ich záujmy sú v napätí, a teda žaloba sleduje úplne alebo v časti protichodné záujmy.

21. Argumentácia krajského súdu nedeliteľnosťou výroku (odkazujúc na rozhodnutie ÚS ČR č. k. II. US 315/05 a ÚS SR č. k. III. ÚS 31/2015) je správna a adekvátne odpovedá sťažovateľovi na jeho nesprávne odvolacie argumenty, keď sťažovateľ tvrdil, že ohľadom základu nároku bol úspešný, pretože podielové spoluvlastníctvo bolo zrušené ním navrhovaným spôsobom. Avšak v kontexte rozhodovania o nároku na náhradu trov konania nejde o argumentáciu, ktorá podporuje výrok napadnutého rozhodnutia. Je pravda, že o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva súd rozhoduje viacerými výrokmi, ktoré sú závislé, a v prípade podaného odvolania ich súd preskúmava vo vzájomnej súvislosti (pozri ÚS ČR, sp. zn. II. US 315/05). Táto špecifickosť však nemá vplyv na rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania v kontexte posudzovania úspechu žalobcu. Rozsudok o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva je potrebné posudzovať ako celok, a to porovnaním žalobného návrhu a výroku súdu.

22. Rozhodnutie ústavného súdu č. k. I. ÚS 573/2017, na ktoré odkazuje krajský súd, nie je relevantné, pretože v tomto spore súd prihliadol na to, že žalobca žiadal v predžalobnej výzve prikázanie veci žalovanej alebo spoločný predaj, v žalobe však žiadal najskôr nariadenie predaja a rozdelenie výtťažku a až neskôr po zmene žaloby žiadal prikázanie veci žalovanej a zaplatenie náhrady. V tejto veci bol však sťažovateľ konzistentný a žiadal prikázanie veci žalovanej a vyplatiť mu sumu, ktorá bude určená znaleckým posudkom. Tak súd aj rozhodol.

23. Vo vzťahu k správaniu žalovanej pred podaním žaloby a počas konania treba uviesť, že krajský súd jej správanie vyhodnotil nesprávne v neprospech sťažovateľa. Žalovaná bola pred podaním žaloby ochotná sťažovateľovi zaplatiť len 12 000 eur, aj to v splátkach na obdobie 5 rokov. Až v priebehu konania bola ochotná zaplatiť 23 536,90 eur podľa znaleckého posudku, z ktorého súd napokon ani nevychádzal. Vo vzťahu k tvrdeniam zúčastnenej osoby, že sťažovateľ účelovo predlžoval konanie, aby dosiahol čo najvyššie ohodnotenie nehnuteľnosti, možno uviesť, že tieto tvrdenia zúčastnená osoba nekonkretizovala a ani nepreukázala.

24. Pre ústavný súd bolo relevantné to, v akej skutkovej situácii bol sťažovateľ v čase podania žaloby. Zo skutkového stavu vyplýva, že žalovaná mu bola ochotná vyplatiť sumu vo výške 12 000 eur, aj to v splátkach po 200 eur mesačne na obdobie 5 rokov. Sťažovateľ bol toho názoru, že hodnota bytu je 60 000 eur a požadoval sumu vo výške 30 000 eur. V žalobe však jasne formuloval, že sa uspokojí s výškou, ktorá vyplynie zo znaleckého posudku. V konaní boli predložené dva znalecké posudky, pričom súd vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý určil hodnotu nehnuteľnosti na 54 500 eur, s čím sťažovateľ súhlasil (ako uvádzal aj v žalobe), a súd tak zaviazal žalovanú na zaplatenie náhrady vo výške 27 250 eur.

25. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ sa na súd obrátil dôvodne. Hoci obidve strany mali záujem na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva prikázaním veci do vlastníctva žalovanej, nevedeli sa dohodnúť na výške náhrady. Rozdiel medzi sumou ponúkanou ako náhrada v rámci mimosúdnych rokovaní (12 000 eur v splátkach na 5 rokov) a určenej súdom (27 250 eur) bol značný. Sťažovateľ sa obrátil na súd preto, lebo mimosúdna dohoda uzatvorená nebola, hoci sa o ňu sťažovateľ riadne pokúšal. Sťažovateľ tak dosiahol spravodlivé vyporiadanie až v súdnom konaní, pretože bez zásahu súdu by k nemu nedošlo. Sťažovateľovi tak vznikli trovy, ktoré by mu neboli

vznikli, ak by žalovaná bola ochotná vyplatiť mu primeranú sumu. Nemožno preto sťažovateľa nepriznaním náhrady trov konania sankcionovať za to, že sa dôvodne obrátil na súd.

26. Krajský súd preto v napadnutom rozhodnutí nesprávne aplikoval § 255 ods. 2 CSP, hoci bol sťažovateľ v spore úspešný a do úvahy prichádza aplikácia § 255 ods. 1 CSP. Ústavný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, že sťažovateľ aj v predžalobnej výzve navrhoval vychádzať z ceny nehnuteľnosti, ktorá sa približovala cene, z ktorej pri rozhodovaní vychádzal aj súd. Preto hoci súd pri určení ceny nehnuteľnosti vychádzal zo znaleckého posudku, relevantný pre určenie úspechu v konaní bol aj návrh žalobcu v rámci mimosúdnych rokovaní a odpoveď žalovanej na túto ponuku, ktorá vzhľadom na nízku hodnotu ponúkanej náhrady prinútila žalobcu obrátiť sa na súd.

27. Z týchto dôvodov ústavný súd v súlade s uvedenými ústavnoprávnymi východiskami konštatoval porušenie označených práv sťažovateľa a napadnuté rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V.

Trovy konania

28. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov právneho zástupcu, ktoré vznikli v dôsledku zastupovania sťažovateľa pred ústavným súdom (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd pri vyčíslení náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd konštatuje, že v zmysle uvedených ustanovení vyhlášky právnomu zástupcovi patrí náhrada trov konania 632,11 eur, a to za dva úkony právnej služby v roku 2022 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti 2 x 193,83 eur) s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky (2 x 11,63 eur) a za úkon právnej služby vykonaný v roku 2023 (replika sťažovateľa) v hodnote 208,67 eur s náhradou podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 12,52 eur.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu